

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0386 van 2 oktober 2012
in de zaak 1112/0252/A/2/0221

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **stad Eeklo**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Bettina POELMANS
kantoor houdende te 9051 Sint-Denijs Westrem, Kortijksesteenweg 1144G
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw [REDACTED]

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Katia BOUVE
kantoor houdende te 8420 De Haan, Mezenlaan 9
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 28 november 2011, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 6 oktober 2011.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo van 17 mei 2011 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een meergezinswoning met 3 woongelegenheden.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare terechtzitting van 5 juni 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen KINDT, die loco advocaat Bettina POELMANS, verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw [REDACTED] die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Ruben MOONEN, die loco advocaat Katia BOUVE, verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

De kamervoorzitter heeft de behandeling van de zaak verdaagd naar de openbare terechtzitting van 11 september 2012 en aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven om haar hoedanigheid en belang via een aanvullende nota te verduidelijken.

De overige procespartijen kregen de mogelijkheid om tegenspraak te voeren. De verzoekende partij heeft tijdig haar aanvullende nota ingediend. Ook de tussenkomende partij heeft een aanvullende nota ingediend.

3.

Op de openbare terechtzitting van 11 september 2012 verschijnt advocaat Koen KINDT loco advocaat Bettina POELMANS voor de verzoekende partij, de heer [REDACTED] voor de verwerende partij en advocaat Katia BOUVE voor de tussenkomende partij. De partijen werden opnieuw gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 29 december 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 26 januari 2012 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

IV. FEITEN

Op 31 januari 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een bestaande (vergunde) meergezinswoning”*.

Het perceel is bebouwd met een ouder residentieel gebouw waarin 3 één-slaapkamer-appartementen zijn ingericht. Langs de rechter achterzijde is een achterbouw met 3 bouwlagen onder platte bedaking aanwezig.

De aanvraag gaat er vanuit dat het gebouw vergund geacht is en voorziet in het doorvoeren van beperkte verbouwingswerken zodat aan de vereisten van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van 23 mei 2005 met betrekking tot het versterken van de woonkwaliteit, wordt voldaan. Zo worden kleine interne verbouwingen voorzien in de 3 appartementen, wordt er een fietsenberging voorzien onderaan en naast de trap op het gelijkvloers, en wordt er op de eerste en tweede verdieping vooraan het gebouw een klein terras aangebouwd.

De aanvraag heeft een voorgeschiedenis.

Op 6 december 1993 werd een regularisatievergunning afgeleverd voor het optrekken van de aanbouw tot 3 bouwlagen.

In het gebouw werden drie één-slaapkamer-appartementen ingericht, het appartement op het gelijkvloers wordt sinds 1998 verhuurd, en de appartementen op de eerste en de tweede verdieping worden sinds 1996 verhuurd.

Op 10 maart 2009 weigerde het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo een eerste aanvraag tot regularisatie voor het wijzigen van het aantal woongelegenheden. Het administratief beroep bij de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen tegen deze weigeringsbeslissing werd naderhand ingetrokken.

Op 18 mei 2010 weigerde het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo een tweede aanvraag tot regularisatie voor het wijzigen van het aantal woongelegenheden en de verbouwing van een meergezinswoning. Ook het administratief beroep bij de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen werd niet ingewilligd. Tegen deze weigeringsbeslissing werd door de tussenkomende partij een beroep tot vernietiging ingesteld bij de Raad, dat gekend is onder het rolnummer 1011/0136/A/2/0108.

De tussenkomende partij wou dit gebouw verkopen, maar de kopers vroegen de ontbinding van de koopovereenkomst (van 20/05/2008) omdat niet duidelijk was of het gebouw volledig vergund was met betrekking tot het wijzigen van het aantal woongelegenheden. De rechtbank van eerste aanleg te Gent heeft op 7 september 2010 een tussenvonnis geveld waarin het volgende wordt overwogen :

“De rechtbank stelt vast dat de kopers, kennelijk in navolging van het schrijven van hun notaris dd. 8 juli 2008 (stuk 3 kopers), zowel in hun huidige correspondentie met de verkopers (stuk 5 kopers) als in hun huidige dagvaarding en besluiten, uitsluitend schermen met een (beweerde) miskenning van artikel 99, § 1, eerste lid, 7° van het Decreet Ruimtelijke Ordening. Daarbij werd blijkbaar (steeds) over het hoofd gezien dat, indien de opdeling van het bewuste pand in appartementen dateert vóór 1 mei 2000, deze decretale bepaling (nog) niet van toepassing was en één en ander (dus) perfect

zónder stedenbouwkundige vergunning kon worden gerealiseerd – waarna dit pand, ook in die (opgesplitste) staat, wel degelijk (volledig) vergund was én bleef, zodat het naderhand, ongeacht de inmiddels in voege getreden nieuwe vergunningsverplichting voor het wijzigen van het aantal woonegelegenheden (ná 1 mei 2000), door de verkopers ook als (volledig) vergund kon worden verkocht”.

De voorliggende aanvraag gaat er derhalve vanuit dat het gebouw, en de doorgevoerde wijziging van het aantal woonegelegenheden, als vergund geacht moet beschouwd worden.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 maart 1978 vastgestelde gewestplan 'Eeklo-Aalter', gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan, 'Afbakening Kleinstedelijk Gebied Eeklo', dat werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Regering van 16 september 2009. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 7 februari 2011 tot en met 8 maart 2011, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De brandweer van de stad Eeklo brengt op 10 maart 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De Intercommunale maatschappij voor energievoorziening in West- en Oost-Vlaanderen brengt op 17 juni 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo weigert op 17 mei 2011 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften

Stedenbouwkundige basisgegevens uit plannen van aanleg

...

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven.

...

Verordeningen en andere wetgeving

De aanvraag voldoet niet aan de stedenbouwkundige verordening met het oog op het versterken van de woonkwaliteit in Eeklo.

- *elke woonelegenheden moet (al dan niet gemeenschappelijk) beschikken over een fietsenstalling voor minstens één fiets per woonelegenheden. De stalling van de fietsen wordt voorzien onder de trap, waar ook de deur van de afvalberging op uitgeeft. Bovendien blijkt uit het advies van Imewo dat een tellerlokaal moet voorzien worden, wat opnieuw ten koste komt van de nodige ruimte voor de stalling van fietsen in de inkom. Voor de woonelegenheden op het gelijkvloers moet de fiets op het niet-overdekte koertje achteraan geplaatst worden, enkel bereikbaar doorheen de living en slaapkamer. Het is duidelijk dat dergelijke aanduidingen en interpretatie van de verordening op de*

woonkwaliteit, in realiteit onbruikbaar zijn en een afbreuk doen aan de geest van de verordening.

...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De bouwheer vraagt niet langer de regularisatie aan van de omvorming van de voormalige eengezinswoning tot 3 woongelegenheden, maar enkel de verbouwing van de woongelegenheden. Dit wordt in de begeleidende nota geargumenteed door de stelling als zou de omvorming van de eengezinswoning naar 3 wooneenheden destijds niet vergunningsplichtig geweest zijn.

Vooreerst dient gesteld dat het omvormen van een eengezinswoning naar meergezinswoning voor de inwerkingtreding van het decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, wél vergunningsplichtig was sinds de invoering van het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1984 houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen. Dit omdat elke verbouwing van een eengezinswoning ontegensprekelijk steeds gepaard gaat met minstens binnenverbouwingen (plaatsen van bijkomend sanitair en keuken, uitbreken of bijplaatsen van wanden, deuren, enz.). Uit onderzoek van de historiek van de inschrijvingen op het adres bij de bevolkingsdienst, blijkt het volgende: Op 05-08-1992 werd de bewoning van de eengezinswoning stopgezet. Op 22-11-1993 werd een proces-verbaal van vaststelling opgemaakt mét stillegging van de werken voor het optrekken van de aanbouw van de woning. Op 06-12-1993 werd een regularisatievergunning afgeleverd voor het verbouwen van de eengezinswoning. Nergens was in dit dossier sprake van een omvorming naar meerdere woonentiteiten. Vermoedelijk werd het pand toen verder verbouwd en ook omgevormd tot meergezinswoning. De eerst volgende inschrijving in het bevolkingsregister gebeurde op het nummer 16/3 op datum van 27-06-1996. Het nummer 16/2 werd bewoond sinds 26-07-1996 en het nummer 16/1 pas op 06-01-1999. Dit strookt met de data van verhuring die door de architect in diens verklarende nota worden opgegeven. Op het nummer 16 zelf waren er vanaf 20-12-2003 opnieuw inschrijvingen. Vermoedelijk betreft dit laatste een fictief adres.

Uit bovenstaande blijkt dat de verbouwing van de eengezinswoning naar meergezinswoning gebeurde in de periode 1993-1996. Dit niet enkel door binnenverbouwingen, maar ook door het optrekken van de aanbouw die duidelijk enkel vergund werd als verbouwing van een eengezinswoning. Er is aldus geen discussie mogelijk dat de verbouwing tot meergezinswoning destijds wel degelijk vergunningsplichtig was.

In het huidige dossier wordt echter geen regularisatie meer gevraagd van de wederrechtelijke toestand, maar enkel een verbouwing van de bestaande toestand omdat deze niet voldoet aan de stedelijke verordening met het oog op het versterken van de woonkwaliteit. Er van uit gaande dat een vergunningverlenende overheid geen vergunning kan afleveren voor het verbouwen van een niet behoorlijk vergund of vergund geacht gebouw, is enige verdere opportuniteitsafweging niet meer relevant gelet op de hiervoor aangehaalde onoverkomelijke legaliteitsbelemmering voor het afleveren van een stedenbouwkundige vergunning.

In de eerdere beslissing van het schepencollege d.d. 18-05-2010 (de Deputatie volgde later in beroepsprocedure deze stelling) over de gevraagde regularisatie van de verbouwing naar 3 woongelegenheden, werd reeds principieel gesteld dat de kwantiteit (3 woongelegenheden op amper 68m²) duidelijk de bovenhand neemt op de woonkwaliteit van de woongelegenheden. Het voorzien van een terras in de voorgevel van de eerste en tweede verdieping, met een bruikbare diepte van amper een halve meter, wijzigt hier nauwelijks iets aan. De aanvraag voldoet ook nog steeds niet aan de hoogtenormen vastgelegd in de stedelijke verordening met het oog op het versterken van de woonkwaliteit in Eeklo (zie hierboven). Ook het ophogen van de aanbouw wordt nog altijd enkel gevraagd om de vereiste minimale netto vloeroppervlakte die in de verordening opgelegd wordt te halen. Voor de gevraagde ophoging van de aanbouw wordt opnieuw gerefereerd naar een regularisatievergunning van 06-12-1993. Die vergunning omvatte de regularisatie van een bestaande toestand, waarbij het duidelijk niet de bedoeling was om de aanbouw nog meer op te hogen dan in de wederrechtelijke toestand het geval was. Op de door de aanvrager toen zelf getekende plannen stond een verbouwde hoogte aangegeven van 9,70m, wat zoals nu blijkt niet correct is omdat de bestaande hoogte (zoals nu nagemeten door architect [REDACTED]) 8,45m bedraagt. Aangezien de vergunning van 06-12-1993 enkel de regularisatie van een bestaande toestand omvat en het toen nog een ééngezinswoning betrof die duidelijk minder leefdruk op de omgeving veroorzaakte, kan dit element ook dit keer niet aangehaald worden om alsnog een verhoging van de aanbouw uit te voeren. Deze verhoging heeft in de huidige toestand de bedoeling om een extra wooneenheid onder het dak te creëren die de draagkracht van dit kleine perceel in een dicht bebouwde omgeving zwaar overschrijdt. Het optrekken van de aanbouw tot een derde volwaardige bouwlaag tot op de achterste perceelsgrens zou bovendien een zwaar precedent betekenen tot het doortrekken van deze bouwlijn op de omliggende percelen.

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, noch met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...”

De tussenkomen partij tekent tegen deze beslissing op 23 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 23 augustus 2011 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

2.5.2 De juridische aspecten

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

De stedenbouwkundige verordening van de stad Eeklo met oog op het versterken van de woonkwaliteit in Eeklo, goedgekeurd door de deputatie in zitting van 28 juli 2005 is van toepassing.

In artikel 3 van voormelde verordening wordt vereist dat een “afzonderlijke afvalberging al dan niet gemeenschappelijk met de andere woongelegenheden” voorzien moet worden, en dat er “plaats voor fietsenstelling, al dan niet gemeenschappelijk met de andere woongelegenheden, al dan niet gemeenschappelijk met de afvalberging en met plaats voor minstens één fiets per woongelegenheden” moet zijn.

De beoordeling van het college van burgemeester en schepenen wordt bijgetreden dat de bij de voorliggende aanvraag voorziene fietsenstelling niet (als voldoende) kan aanvaard worden. Er worden 3 fietsen onder en naast de trap op het gelijkvloers ingetekend. Plaatsing van deze fietsen houdt in dat de achterliggende afvalberging niet langer kan bereikt worden. De opgegeven fietsstalling is onoordeelkundig en onwerkbaar ingetekend.

Aangezien het pand zich in het centrum van Eeklo bevindt, en er geen garage aanwezig is, dient een werkbare en voldoende ruime fietsenstalling voorzien te worden.

Appellant benadrukt in zijn aanvraag en beroepschrift dat de voorgaande vergunning van 6 december 1993 ter regularisatie van de verhoging van de aanbouw, nimmer correct werd uitgevoerd. De aanbouw is in zijn huidige vorm en hoogte aldus niet vergund, aangezien de vergunning van '93 niet (volledig) is uitgevoerd en is komen te vervallen. Een vergunning heeft een specifiek karakter, zij wordt aangevraagd en verleend voor specifieke werkzaamheden. Dit heeft tot gevolg dat niet meer, maar ook niet minder dan hetgeen werd vergund, mag worden uitgevoerd (zie Van Hoorick, G., 'Handboek Ruimtelijk Bestuursrecht', Antwerpen, Intersentia, 2006, p. 63). Een vergunning is temeer 'ondeelbaar', hetgeen eveneens tot gevolg heeft dat zij niet gedeeltelijk mag worden uitgevoerd.

De toestand vóór 1993 is derhalve de enige vergund (geachte) toestand. Uit de plannen gevoegd bij de aanvraag van december 1993 blijkt dat de bestaande achterbouw tot aan de kroonlijst van het hoofdgebouw (6,9 m volgens huidige plannen) reikte, en slechts 2 verdiepingen (gelijkvloers + eerste) telde.

Enkel met deze situatie kan rekening worden gehouden.

Minstens de inrichting van de woongelegenheden op de tweede verdieping is zoals zij op de plannen wordt voorgesteld, niet vergund.

Appellant beweert in zijn beroepschrift bovendien ten onrechte dat de opdeling van een woning in meerdere woongelegenheden slechts vergunningsplichtig werd door inwerkingtreding van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, en dat de inrichtingswerkzaamheden die daarvoor vereist waren, niet vergunningsplichtig waren.

Het ten tijde van de herinrichting geldende K.B. van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning, ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar (meermaals gewijzigd), bepaalt in artikel 2:

“Geen bouwvergunning is vereist voor de volgende werken en handelingen:

...

2° de plaatsing van sanitaire, elektrische, verwarmings-, isolerings-, of verluchtingsinstallaties binnen een gebouw, voor zover ze noch de wijziging van het gebruik of de bestemming of – wanneer het een woongebouw betreft- de wijziging van het aantal woonegelegenheden met zich meebrengt. ...

3° de inrichtingswerkzaamheden binnen een gebouw of de werkzaamheden voor de geschiktmaking van lokalen voor zover ze noch de oplossing van een constructieprobleem, noch de wijziging van het gebruik of de bestemming of van het architectonisch karakter van het gebouw, of – wanneer het een woongebouw betreft- de wijziging van het aantal woonegelegenheden met zich meebrengen.

...”

Het is duidelijk dat minstens de werkzaamheden ter inrichting van de meergezinswoning vergunningsplichtig waren. Deze zijn niet vergund, zodat het gebruik als meergezinswoning niet rechtens mogelijk was, en wederrechtelijk is.

2.5.3 De goede ruimtelijke ordening

De aanvraag sluit expliciet een regularisatie van de meergezinswoning uit. Bovendien is een deel van het gebouw waarop huidige aanvraag verdere werken voorziet onvergund. Het gebouw voldoet daarenboven niet aan alle bepalingen van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.

Er bestaan aldus er meerdere legaliteitsbelemmeringen voor de toekenning van de vergunning.

Een verdere opportuniteitsoverweging is niet aan de orde.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat in de voorgaande weigeringsbeslissing tevens werd vastgesteld dat de aanvraag niet voldoet aan de vereisten van een goede ruimtelijke ordening:

Het voorzien van 3 woonegelegenheden op een perceel van amper 68 m² betekent een bezetting van 440 woonegelegenheden / hectare. Dergelijke dichtheden zijn niet op schaal van de omgeving en niet gewenst voor de ontwikkeling van het stedelijk weefsel langs smalle en lokale wegen met een beperkt openbaar karakter.

De verbouwingswerken zijn in eerste instantie noodzakelijk om op de derde bouwlaag nog een extra woonelegenheden te kunnen voorzien. Gelet evenwel op de hierboven reeds aangehaalde bezetting kan een volwaardige derde bouwlaag in deze ruimtelijke context niet worden aanvaard. Een volwaardige derde bouwlaag is op dergelijke plaats niet gewenst en betekent een aantasting van de bestaande omgevende woonkwaliteit die reeds onder druk staat omwille van de hoge historische densiteit.

Bij dergelijk ontwerp neemt kwantiteit duidelijk de bovenhand op kwaliteit waarbij de woonkwaliteit zeer laag wordt gehouden. In eerste instantie dient opgemerkt dat de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning grotendeels voldoet aan de stedenbouwkundige verordening van de stad Eeklo met oog op het versterken van de woonkwaliteit in Eeklo. Het streven naar ruimtelijke kwaliteit gaat echter verder dan de overeenstemming met de geldende stedenbouwkundige voorschriften of verordening en dient gericht op een duurzame ruimtelijke

ontwikkeling ten behoeve van de huidige generatie gezien buiten de bestaande perceelsgrenzen, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang worden gebracht. Ook de stedelijke bouwverordening is hieromtrent duidelijk en voorziet in artikel 5 dat het louter voldoen aan de bepalingen van deze verordening de aanvrager niet vrijstelt van het voldoen aan de algemene principes van "goede ruimtelijke ordening".

Uit de plannen blijkt dat het appartement op het gelijkvloers zicht neemt op een ommuurde buitenruimte van amper 7 m² groot en niet gelegen aansluitend bij de leefruimtes waardoor de meerwaarde op de woonkwaliteit nihil is. Tevens dient deze buitenruimte als fietsenstalling, wat ook niet als kwalitatief kan aanvaard worden. De bovenliggende appartementen beschikken over geen enkele buitenruimte. Een buitenruimte is echter onontbeerlijk in dergelijk stedelijk weefsel met eerder beperkte openbare voorzieningen.

Uit dit alles dient besloten dat de aanvrager er niet in geslaagd is een ontwerp te ontwikkelen om het gewenste programma op kwalitatieve wijze te laten inpassen in deze omgeving.

2.6 Conclusie

.

*Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep **niet** voor inwilliging vatbaar is. **stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.***

...”

Na de hoorzitting van 23 augustus 2011 beslist de verwerende partij op 6 oktober 2011 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2. De verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening

2.1 Beschrijving van de omgeving, de bouwplaats en het project

Het eigendom is gelegen binnen het dens bebouwde gedeelte van de kern van Eeklo op korte afstand van de Markt, het stadhuis en de neogotische [REDACTED]. Dit stedelijk weefsel bestaat uit een gesloten bebouwing ontwikkeld langs smalle lokale wegen.

De bouwplaats is gelegen langs dergelijke weg die de verbinding maakt tussen de [REDACTED]. Het eigendom is gelegen langs de noordzijde van de [REDACTED], zijnde een lokale gemeenteweg met een totale breedte van amper 4 m. Deze straat is een woonstraat en de bebouwing bestaat er uit zowel ééngezins- als meergezinswoningen binnen een overheersend gabariet van 2 bouwlagen onder hellende bedaking.

Deze aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning heeft betrekking op het kadastrale perceel 490e en omvat een bescheiden rechthoekig perceel. Het eigendom is amper 68 m² groot, paalt over een breedte van 5,05 m aan de voorliggende weg en is maximaal 12,32 m diep.

Onderhavig perceel is bebouwd met een ouder residentieel gebouw bestaande uit gezien van de straatkant 2 volwaardige bouwlagen onder zadeldak. Het eigendom is op het gelijkvloers nagenoeg volledig bebouwd behoudens een kleine koer achteraan links. Langs de rechter achterzijde is een achterbouw van 3 volwaardige bouwlagen onder platte bedaking aanwezig.

Binnen het gebouw zijn 3 éénslaapkamerappartementen ingericht, telkens één woongelegenheden per verdieping, en bestaande uit een leefruimte en open keuken, een berging, een sanitaire cel en een slaapkamer. Enkel de gelijkvloerse woongelegenheden beschikt over een buitenruimte, meer bepaald een ommuurde binnenkoer van 3,57 m op 1,7 m.

Voorliggende aanvraag voorziet in het uitvoeren van een aantal verbouwingswerken teneinde te voldoen aan de vereisten van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.

Er wordt een fietsberging ingetekend onderaan en naast de trap op het gelijkvloers. Op de eerste en tweede verdieping wordt vooraan het gebouw een klein terras aangebouwd, welke tot ongeveer 70 cm vóór de voorbouwlijn zullen reiken. Als toegang tot deze terrassen worden de aanwezige ramen vervangen door hoge ramen tot op de vloer.

Er worden kleine interne verbouwingen in elk appartement voorzien.

...

2.5 Beoordeling

...

2.5.2 De juridische aspecten

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

De stedenbouwkundige verordening van de stad Eeklo met oog op het versterken van de woonkwaliteit in Eeklo, goedgekeurd door de deputatie in zitting van 28 juli 2005 is van toepassing.

In artikel 3 van voormelde verordening wordt vereist dat een “afzonderlijke afvalberging al dan niet gemeenschappelijk met de andere woongelegenheden” voorzien moet worden, en dat er “plaats voor fietsenstelling, al dan niet gemeenschappelijk met de andere woongelegenheden, al dan niet gemeenschappelijk met de afvalberging en met plaats voor minstens één fiets per woongelegenheden” moet zijn.

De huidige aanvraag beoogt het doorvoeren van beperkte verbouwingswerken aan een bestaande meergezinswoning, met het doel te voldoen aan de stedenbouwkundige verordening van de stad Eeklo en het optimaliseren van de woonkwaliteit van het betrokken pand.

Het gebouw bestaat uit drie woongelegenheden, en naar aanleiding van de opsplitsing werden geen constructieve werken uitgevoerd behoudens deze die vergund waren met de stedenbouwkundige vergunning van 22 november 1993, doch enkel inrichtingswerkzaamheden die niet vergunningsplichtig zijn.

Immers verbouwingen zonder stabiliteitswerken zijn in toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 niet vergunningsplichtig, zodat een eventuele regularisatieaanvraag hiervoor zonder voorwerp zou zijn.

De opsplitsing houdt geen gebruikswijziging in vermits de meergezinswoning blijft ressorteren onder de functiecategorie wonen.

De vergunning van 22 november 1993 had betrekking op het optrekken van een aanbouw met een hoogte van 9.70 m, doch deze werd uitgevoerd tot een hoogte van circa 8.50m; wat volgens appellant het gevolg zou zijn van een materiële vergissing op de tekening.

Gelet op de beperktheid van de afwijking kan de vergunning niet als vervallen beschouwd worden.

Aldus dient gesteld dat het gebouw hoofdzakelijk vergund kan beschouwd worden.

2.5.3 De goede ruimtelijke ordening

De huidige aanvraag strekt ertoe een aantal verbouwingen door te voeren teneinde te voldoen aan de vereisten van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening; aldus wordt een fietsenberging ingetekend onderaan en naast de trap op het gelijkvloers, op de eerste en tweede verdieping wordt vooraan het gebouw een klein terras aangebouwd welke tot circa 70 cm voor de voorbouwlijn zullen reiken waarbij als toegang tot deze terrassen de aanwezige ramen vervangen worden door hoge ramen tot op de vloer.

Verder worden kleine interne verbouwingen in elk appartement voorzien met onder meer de verhoging van de uitbouw met 30 cm.

Uit het plan is op te maken dat de fietsenberging de toegang tot de afvalberging niet blokkeert; de vrije ruimte tussen de fietsen bedraagt minstens 60 cm en zelfs 90 cm wanneer de fietsen tegen elkaar geplaatst worden.

Er is plaats voorzien voor 4 fietsen, nl. 3 in de gemeenschappelijke berging en 1 op de koer, daar waar volgens de verordening er slechts 3 plaatsen vereist zijn. Tevens is er voldaan aan de hoogtenormen; in de weigeringsbeslissing wordt niet precies aangegeven waar op dit punt tekorten zijn.

Derhalve voldoet het ontwerp aan de vereisten van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.

De deputatie heeft in haar beslissing over een vorige aanvraag het volgende gesteld: "Gelet op de ligging van de bouwplaats binnen het verstedelijkt gebied van de kern van Eeklo kan de verbouwing tot meergezinswoning in overweging genomen worden. De bouwplaats ligt immers langs een straat die gekenmerkt wordt door een vrij dense bebouwingen bestaande uit zowel één als meergezinswoningen."

De schaal en de verschijningsvorm van het gebouw wordt behouden; de draagkracht van de omgeving wordt niet overschreven; het gaat immers om drie éénpersoonsappartementen.

Zeker in een verstedelijkte omgeving is een verscheidenheid in woonvormen aangewezen.

Het gevraagde verstoort de goede plaatselijke aanleg niet.

2.6 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

De stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.

De uitgebrachte adviezen zijn stipt na te leven

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partij betekend per aangetekende brief van 14 oktober 2011.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 28 november 2011, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Op de openbare terechtzitting van 5 juni 2012 heeft de kamervoorzitter ambtshalve aan de verzoekende partij de vraag gesteld of zij wel de nodige procesbevoegdheid bezit om, in het licht van het door haar voorgehouden belang, op te treden voor de Raad.

De kamervoorzitter stelde immers vast dat in het voorgelegde collegebesluit van 25 oktober 2011, bevattende de beslissing om in rechte te treden, het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo verwees naar artikel 57, §3, 9° en artikel 193 van het Gemeentedecreet. Bij de overwegingen stelt het collegebesluit dat de stad Eeklo tegen de beslissing van de deputatie beroep wenst in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Het ingediende verzoekschrift tot vernietiging van de bestreden beslissing gaat evenwel uit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo, waar er wat betreft het ingeroepen belang verwezen wordt naar artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO en zij terzake stelt een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan te zijn.

De kamervoorzitter stelde aldus een tegenstrijdigheid vast tussen het ingediende verzoekschrift en de beslissing om in rechte te treden en gaf aan de verzoekende partij de mogelijkheid om met een aanvullende nota haar ingeroepen belang en haar hoedanigheid, meer bepaald haar procesbevoegdheid te verduidelijken. De tussenkomende partij en de verwerende partij konden eveneens een aanvullende nota indienen om te repliceren.

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij stelt in haar aanvullende nota van 24 juli 2012 het volgende:

“ ...

Er kan dus geen betwisting over bestaan dat verzoekster (van rechtswege) beschikt over het vereiste belang en de hoedanigheid, meer specifiek de vereiste procesbevoegdheid om een verzoek tot vernietiging in te stellen.

....

Het staat vast dat het besluit genomen werd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo.

Het volgende besluit (enig artikel) werd genomen: het aanstellen van Mr. Poelemans om de belangen van het stadsbestuur van Eeklo in bovenvermeld dossier maximaal te verdedigen.

...

Ook de omschrijving ‘stadsbestuur’ moet in casu begrepen worden als het college van burgemeester en schepenen.

...

Dat er in het besluit wordt overwogen dat de stad Eeklo beroep wenst aan te tekenen tegen de beslissing van de deputatie en daar waar er verwezen wordt naar de vertegenwoordigingsbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen om zulks conform artikelen 57 §3,9° en 193 van het gemeentedecreet te doen, is irrelevant, gezien er in het enige artikel van het besluit van het college van burgemeester en schepenen op geen enkele manier wordt gesteld dat de stad Eeklo haar belangen in bovenvermeld dossier wenst te laten verdedigen. In het besluit wordt er klaar en duidelijk gesteld dat het stadsbestuur van Eeklo, zijnde het college van burgemeester en schepenen (dus niet de stad Eeklo) haar belangen in bovenvermeld dossier maximaal wenst te verdedigen.

Uit het enig artikel van het besluit van 25 oktober 2011 valt bijgevolg ondubbelzinnig af te leiden dat het college van burgemeester en schepenen zelf beroep bij de Raad wenst aan te tekenen en dit, zoals correct aangestipt in het verzoekschrift tot vernietiging als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan en dus conform artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO.

Het niet uitdrukkelijk vermelden van voormelde bepaling van het VCRO in het besluit van 25 oktober 2011, brengt de ontvankelijkheid van het ingestelde beroep geenszins in het gedrang.

....

Voor zoveel als brengt verzoekster aanvullend de begeleidende brief d.d. 8 november 2011 in de debatten, gericht aan haar raadsman met mededeling van het besluit d.d. 25 oktober 2011, waarin het volgende wordt gesteld:...

Ook uit deze brief blijkt ondubbelzinnig dat het stadsbestuur, nl. het college van burgemeester en schepenen, beslist heeft om beroep aan te tekenen en dat haar raadsman werd aangesteld om dat namens het stadsbestuur te doen.

Samengevat, blijkt uit de lezing van het enige artikel van het besluit van het college van burgemeester en schepenen dat zij beroep wenst in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen het afleveren van de vergunning door de deputatie aan [REDACTED] en daartoe haar raadsman aanstelt. Verzoekster heeft van rechtswege het vereiste belang en de hoedanigheid, en dus de procesbevoegdheid om beroep in te stellen voor

de Raad voor Vergunningsbetwistingen conform artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO zoals correct aangestipt in haar verzoekschrift tot vernietiging d.d. 28 november 2011.

...

De verzoekende partij stelt tenslotte dat noch de tussenkomende partij noch de verwerende partij enige exceptie van onontvankelijkheid hebben opgeworpen.

De tussenkomende partij stelt vooreerst dat het voorliggende besluit geen beslissing om in rechte te treden is, maar slechts een aanstellingsbesluit uitmaakt. Verder stelt de tussenkomende partij dat op basis van de beslissing van 25 oktober 2011 enkel de stad Eeklo kan optreden als verzoekende partij en niet het college van burgemeester en schepenen. Zij verwijst ter staving naar de gebruikte bewoordingen in het overwegend en beschikkend gedeelte van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo.

De verwerende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een vordering, en meer in het bijzonder wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij, betreft de openbare orde en behoort ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

2.

De Raad stelt vast dat uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat de vordering tot vernietiging van de bestreden deputatiebeslissing wordt ingeleid door het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo als een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO.

De verzoekende partij bevestigt dit ook uitdrukkelijk in haar aanvullende nota.

Er bestaat ook geen betwisting over dat het college van burgemeester en schepenen ter zake “een bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan is” aangezien zij de auteur is van de aanvankelijke weigeringsbeslissing van 17 mei 2011. In die zin wordt het college van burgemeester en schepenen in artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO ook aangeduid als van rechtswege belanghebbende en dient zij ook haar belang niet verder te bewijzen.

3.

Het Gemeentedecreet bevat specifieke bepalingen omtrent het optreden in rechte van het college van burgemeester en schepenen. Deze bepalingen zijn terug te vinden in de artikelen 57, §3, 7° en 9° en in artikel 193 van het Gemeentedecreet.

Het Gemeentedecreet heeft aldus duidelijk vooropgesteld dat het college van burgemeester en schepenen de *dominus litis* is voor het aanhangig maken van een beroep bij de Raad.

Waar het correct is dat de beslissing om in rechte te treden, in casu het collegebesluit van 25 oktober 2011, buiten de toepassing van de formele Motiveringswet van 29 juli 1991 valt omdat het geen eenzijdige rechtshandeling is maar een materiële handeling die geen rechtsgevolgen inhoudt voor één of meer bestuurden, dient de Raad het collegebesluit toch ambtshalve te onderzoeken.

De Raad doet evenwel geen wettigheidsonderzoek naar de opgegeven motieven van het college van burgemeester en schepenen om beroep aan te tekenen.

Wel doet de Raad een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering, en meer in het bijzonder wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij. De ontvankelijkheid van de vordering betreft de openbare orde en behoort ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Een rechtsgeldige beslissing om in rechte te treden is zowel voor privaatrechtelijke als publiekrechtelijke rechtspersonen een fundamenteel vereiste om op ontvankelijke wijze een vordering bij de Raad aanhangig te maken. Dit betreft immers, gelet op het feit dat rechtspersonen niet zelf - lees in persona - hun rechten kunnen uitoefenen en bijgevolg een beroep dienen te doen op natuurlijke personen, een document waaruit de Raad kan afleiden of een verzoekende partij zelf, zijnde het bevoegde orgaan, beslist heeft om bij de Raad in rechte te treden.

Het onderzoek van de beslissing om in rechte te treden betreft daarom de beoordeling van de hoedanigheid of procesbevoegdheid van de verzoekende partij, wat onmiskenbaar betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de vordering.

4.

In tegenstelling tot wat de tussenkomende partij voorhoudt, is het collegebesluit van 25 oktober 2011 wel degelijk een beslissing om in rechte te treden en niet louter een aanstellingsbesluit.

In het overwegend gedeelte wordt immers uitdrukkelijk overwogen dat de stad Eeklo beroep wenst aan te tekenen tegen de betreffende beslissing van de deputatie en dit bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dat deze beslissing enkel in het overwegend gedeelte van het collegebesluit genotuleerd staat, speelt ter zake geen rol. Het bewijst voldoende dat het agendapunt op het schepencollege van 25 oktober 2011 werd besproken en dat er ter zake werd beslist.

5.

De beslissing om in rechte te treden van 25 oktober 2011 is als volgt opgesteld:

“ ...

Gelet op zijn beslissing van 17 mei 2011 waarbij stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd aan de heer

Gelet op het beroep, ingesteld door..., namens de aanvrager, tegen voormelde beslissing; dat het beroep ontvankelijk is ingesteld;

Gelet op het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen dd. 6 oktober 2011 waarbij dit beroep wordt ingewilligd en stedenbouwkundige vergunning wordt afgeleverd aan de heer...

Overwegende dat de stad Eeklo tegen deze beslissing van de deputatie beroep wenst in te stellen bij de raad voor vergunningsbetwistingen;

Overwegende dat de belangen van het stadsbestuur in dit dossier maximaal moeten worden verdedigd;

Gelet op het gemeentedecreet, inzonderheid op de artikelen 57 § 3, 9° en 193;

BESLUIT:

Enig artikel

Mr. Bettina Poelemans, CVBA Advocatenkantoor Mertens & De Paepe, kortrijksesteenweg 1144 G te 9051 Sint-Denijs-Westrem wordt aangesteld om de belangen van het stadsbestuur van Eeklo in bovenvermeld dossier maximaal te verdedigen.

...

6.

De Raad stelt vast dat in het overwegend gedeelte van het besluit gewag wordt gemaakt van de stad Eeklo én uitdrukkelijk verwezen wordt naar de artikelen 57, §3, 9° en 193 van het Gemeentedecreet als rechtsgrond.

Door uitdrukkelijk naar artikel 57, §3, 9° en artikel 193 van het Gemeentedecreet te verwijzen maakt het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo duidelijk dat zij optreedt als vertegenwoordiger van de stad Eeklo, en kan derhalve enkel de Stad Eeklo een verzoekschrift tot vernietiging indienen bij de Raad. Daarbij heeft de stad een belang conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO en dient zij hierbij de hinder en nadelen te verduidelijken die zij kan ondervinden.

Bijgevolg dient de vermelding “stadsbestuur van Eeklo” in het beschikkend gedeelte van het besluit te worden begrepen als de stad Eeklo, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen én NIET als het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo.

Het inleidend verzoekschrift werd echter niet ingediend namens de stad Eeklo.

7.

De door de verzoekende partij gedane verwijzing naar rechtspraak van de Raad waar “het stadsbestuur” wordt gelijkgesteld met het college van burgemeester en schepenen, gaat ter zake niet op.

In elk van de door de verzoekende partij vermelde gevallen werd in het inleidend verzoekschrift immers de verzoekende partij omschreven als het ‘gemeentebestuur’, terwijl er steeds een collegebesluit voorlag waaruit duidelijk de rechtsgrond kon afgeleid worden op basis waarvan het college had beslist. In een aantal van de betreffende collegebesluiten werd zelfs niet verwezen naar een artikel van het Gemeentedecreet zodat enkel uit de motieven van het collegebesluit kon afgeleid worden wat de beweegreden van het in te stellen beroep was.

Een vergelijking met het voorliggende collegebesluit van 25 oktober 2011 gaat helemaal niet op.

8.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de hoedanigheid en het belang waarop de verzoekende partij zich beroept in het inleidende verzoekschrift, zijnde het college van burgemeester en schepenen van de stad Eeklo als vergunningsverlenend bestuursorgaan, en de hoedanigheid in de beslissing om in rechte te treden van 25 oktober 2011, zijnde de stad Eeklo, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen en de verwijzing naar de rechtsgrond, zijnde artikel 57, §3, 9° en artikel 193 van het Gemeentedecreet.

De inhoud van de brief van 8 november 2011 van de verzoekende partij gericht aan haar raadsman en met name de bijkomende mededeling dat er beroep diende ingesteld te worden

namens het college van burgemeester en schepenen, verandert aan bovengestelde vaststelling niets.

De Raad kan enkel vaststellen dat in het collegebesluit van 25 oktober 2011 niet beslist werd om namens het college van burgemeester en schepenen een zelfstandige vordering in te stellen, maar wel namens de Stad Eeklo, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, en dit op grond van artikel 57, §3, 9° en artikel 193 van het Gemeentedecreet.

De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen het collegebesluit en het inleidend verzoekschrift doet tot de onontvankelijkheid van het ingestelde beroep besluiten aangezien de verschijnende verzoekende partij niet over de nodige procesbevoegdheid beschikt om, overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO, een beroep bij de Raad aanhangig te maken. Het voorliggende collegebesluit heeft daartoe immers geen beslissing genomen.

9.

De Raad wenst nogmaals op te merken dat artikel 4.8.16, §1 VCRO een duidelijk onderscheid maakt. Het college van burgemeester en schepenen is de auteur van de aanvankelijke beslissing van 17 mei 2011. Het in eerste aanleg nemen van een beslissing over een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in het kader van de reguliere administratieve procedure wordt, gelet op artikel 4.7.12 VCRO en volgende, uitdrukkelijk toevertrouwd aan het college van burgemeester en schepenen, en valt in die zin te beschouwen als een beslissing zoals wordt bedoeld in artikel 57, §3, 7° van het Gemeentedecreet. Het college van burgemeester en schepenen treedt in dit geval op als verzoekende partij en dient haar belang niet verder te bewijzen.

De Stad Eeklo, als (publiekrechtelijke) rechtspersoon, kon zich eveneens met goed gevolg beroepen, maar dan op artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO om de wettigheid van de bestreden deputatiebeslissing aan te vechten indien blijkt dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden. Dergelijke vordering wordt dan ingevolge artikel 193 en artikel 57, §3, 9° van het Gemeentedecreet eveneens toevertrouwd aan het college van burgemeester en schepenen, maar dan als vertegenwoordiger van de Stad Eeklo. Het voorliggende collegebesluit betreft een besluit in deze zin. In dit geval is de Stad de verzoekende partij en dient zij hinder en nadelen te bewijzen.

Het beroep is onontvankelijk aangezien het uitgaat van het college van burgemeester en schepenen als vergunningverlenend bestuursorgaan, terwijl er een andersluidend en tegenstrijdig collegebesluit voorligt.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is onontvankelijk.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100,00 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 2 oktober 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien VISSERS

Hilde LIEVENS